

DÚHOVÁ ROZPRÁVKA

Jún

a lúke posiatej kvietkami poletovali vtáčiky so žltými krídelkami, motýle oranžovej farby a zelenkavé vážky. Pomedzi stonky bledomodrej nezábudky, fialových zvončekov a tmavomodrých nevädzí si vykračovala červená lienka sedembodková. Lúčni obyvatelia sa tešili z letného vánku, až kým im radosť neprekazil pestrofarebný motýľ. Privoniaval k divým makom červenej farby, a keď strčil hlávku do bielej margarétky, prudko kýchol.

„Na zdravie!“ zakričala žltá húsenička s čiernymi fliačikmi.

„Čo ťa je do môjho zdravia? Staraj sa o seba!“ Motýľ zamával krídlami a vzniesol sa do výšky. „Zmizni odtiaľto! Je to moja lúka.“

Chrobáčky a mravčky prestrašene zutekali. Lienka sa schúlila do svojho sedembodkového kabátika. Len žltá húsenica sa vzopäla na zadné nohy.

„Čo sa tu rozťahuješ? Lúka patrí všetkým!“ vyprskla na motýľa.

„Hyzdíš moju lúku, odporná tučná chlpaňa! Už aj odlez tam, odkiaľ si priliezla, lebo ti ešte viac rozmažem flaky!“

„Nebudeš mi prikazovať, čo mám a čo nemám robiť. Viem, že musím dopliesť ponožky pre stonožky a kabátiky pre chrústiky.“

„To ti bude trvať celé leto. Aj jeseň! S tými svojimi krátkymi ručičkami, ktorými sa určite nedokážeš ani najesť, ich nedokončíš ani do zimy.“ Motýľ si sadol na húsenicu a štekľil ju tykadlom.

Húsenička však nebola štekľivá. Motýľa zo seba striasla a ďalej plietla nôžkami.

Pestrofarebný motýľ zlostne zamával krídlami a zhodil húseničku z púpavového listu, ktorý sa vzápätí zlomil. Húsenička sa skoprcľa do trávy. Drobnou pästičkou motýľovi pohrozila.

„Ty nespratník! Aby si ešte neplakal,“ povedala varovne a radšej odišla preč, aby sa zakuklila.

